

Kitab Yoèl lan Gréja Advent Dina Kaping Pitu Laodikia - Nomer Rong Puluh Papat

Jeff Pippenger
2026-01-06

Nomer Rong Puluh Papat

Kita mungkasi artikel pungkasan kita kanthi nyritakake sekilas bab telung garis paseksèn kenabian kang sejajar, kang digambaraké déning pasal sewelas nganti rong puluh loro ing Purwaning Dumadi, kitab kapisan Prajanjian Lawas, Matius kitab kapisan Prajanjian Anyar, lan Wahyu kitab pungkasan saka Prajanjian Anyar lan uga saka sakabèhé Kitab Suci. Garis Purwaning Dumadi ngenali prejanjian karo Abram, garis Matius ngenali prejanjian karo pasamuwan Kristen, kanthi Pétrus minangka pralambang wiwitan lan pungkasané Israèl rohani modhèren. Ayat-ayat tengah saka loro garis iku ngenali meteraining Allah; tumrap Abram, iku yaiku “sunat,” lan tumrap Pétrus, iku yaiku owahing jenengé. Ayat tengah saka garis ing Wahyu yaiku pasal pitulas, ayat rolas.

Lan sungu sepuluh kang kokdeleng iku sepuluh ratu, kang durung nampani karajan; nanging padha nampani panguwasa minangka ratu sajrone sajam bebarengan karo kéwan iku. Wahyu 17:12.

Purwaning Dumadi lan Matius ngenali palakramaning Keallahan kaliyan kamanungsan, lan Wahyu ngenali palakramaning kéwan lan naga ing wektu paugeran Minggu. Katelun garis punika sami nunjuk dhateng paugeran Minggu, ing pundi satunggal golongan mratélakaken tandha kéwan, déné golongan satunggalipun malih mratélakaken segelipun Allah. Pepadhan palsu saking kéwan lan naga ing ayat kalih welas punika minangka panyebatan omega tumrap menaranipun Nimrod ing Purwaning Dumadi sewelas. Ing ngriku agami prajanjian palsu nampi paukumanipun, lan ing Wahyu pitulas sundal punika—inggih punika Babil ageng—dipun ukum. Nimrod punika alpha tumrap omega-nipun Vatikan, lan awit saking punika kapausan punika Babil ageng, omega tumrap Babelipun Nimrod ingkang dados alpha.

Sing wigati ing telung ayat tengah iki yaiku yèn paseksen kang kacakup ing saben titik tengahing garis iku sajatiné dumadi saka telung ayat.

Iki prejanjian-Ku, kang kudu koktetepi, antarane Aku lan kowé lan turunmu sawisé kowé: saben bocah lanang ana ing antaramu kudu disunat. Kowé kudu nyunati daging kulupmu; lan iku bakal dadi pratandha saka prejanjian antarane Aku lan kowé. Lan sing yuswané wolung dina kudu disunat ana ing antaramu, saben bocah lanang sajroning turun-temurunmu, yaiku sing lair ing omahmu, utawa sing dituku nganggo dhuwit saka wong manca endi waé, kang dudu saka turunmu. Purwaning Dumadi 17:10–12.

Gusti Yesus banjur mangsuli lan ngandika marang wong iku, Begja kowe, Simon Barjona: awit daging lan getih ora nduduhaké iku marang kowé, nanging Rama-Ku kang

ana ing swarga. Lan Aku uga ngandika marang kowé, yèn kowé iku Pétrus, lan ing sadhuwuré watu karang iki Aku bakal mbangun pasamuwan-Ku; lan gapurané neraka ora bakal ngalahaké iku. Lan Aku bakal maringi kowé kunci-kunci Kratoning Swarga: lan apa waé kang kokiket ana ing bumi bakal kaiket ana ing swarga: lan apa waé kang kokuculi ana ing bumi bakal kauculi ana ing swarga. Matius 16:17–19.

Lan kéwan galak kang biyèn ana, nanging saiki ora ana, iya dhèwèké iku sing kaping woluné, lan asalé saka pitu iku, lan bakal lumebu ing karusakan. Lan sungu sepuluh kang kokdeleng iku ratu sepuluh, kang durung nampa karajan; nanging bakal nampa pangwasa dadi para ratu sajrone sajam bebarengan karo kéwan galak mau. Wong-wong iku padha saiyeg saeka praya, lan bakal masrahaké panguwasa lan kakuwatané marang kéwan galak mau. Wahyu 17:11–13.

Crita ngenani prajanjian palsu sing kawejwakake déning bata lan luluhé Nimrod, lan sistem pasamuwan lan nagara palsuné, sing kawejwakake déning menara lan kutha, nggambaraké sistem palsu saka gambar kéwan galak sing kawejwakake ana ing omega saka critané Nimrod. Ana telung garis, kanthi telung titik tengah saka telung ayat, kang kabèh padha neksèni bab prajanjian urip lan prajanjian pati. Satus patang puluh papat èwu iku yaiku kawolu sing sejati kang asalé saka pitu, lan kapapaan mung minangka barang palsu waé. Golongan Nimrod nduwèni kasatunggalan pikiran nalika bebrayané, sawijining barang palsu tumrap satus patang puluh papat èwu, sing kasatunggalaké karo pikirané Kristus. Kéwan galak palsu sing “wis ana, lan ora ana,” iku barang palsu saka Kristus sing wis ana, lan ana, lan bakal rawuh manèh. Ing ayat wolu, pangungkapan pepak saka barang palsu sing kawejwakake déning kapapaan iku diwedharaké.

Kéwan galak sing kokdeleng iku biyèn ana, lan saiki ora ana; lan bakal munggah saka jurang tanpa dhasar, lan lumebu ing karusakan: lan wong-wong sing manggon ing bumi bakal gumun, yaiku wong-wong kang asmane ora katulis ana ing kitab kauripan wiwit madegé jagad, nalika padha ndeleng kéwan galak iku sing biyèn ana, lan saiki ora ana, nanging satemené ana. Wahyu 17:8.

Gusti Yesus punika Panjenenganipun ingkang sampun wonten, lan wonten, sarta taksih badhe rawuh; lan kapapan, ingkang kaping wolu saking pitu punika, punika kéwan ingkang “sampun wonten, lan boten wonten, nanging taksih wonten.” “Sakjam” ingkang dipunlambangaken déning bebrayaning naga lan kéwan punika nggambaraken sajarah wiwit saking angger-angger Minggu, nalika satus ewu ingkang dipunlambangaken déning Petrus lan Abram munggah dhateng swarga dados panji-panji, ing wekdal ingkang sami nalika kapapan munggah.

Kula sampun ngupadi ngrembag kitab Yoèl saking sudut pandang bilih Pétrus, wonten ing Pentakosta, ngenali pawartos Pentakosta ingkang dipunwartakakênipun minangka panggenapaning Yoèl. Ing tigang garis prajanjian ingkang saben-saben kapérang dados rolas bab, tigang ayat tengah saking saben garis ngrembag sajarah ingkang sami, lan Pétrus dipunwujudakên wonten ing sajarah punika minangka tiyang ingkang sesarengan kaliyan Yésus wonten ing Kaisaréa Filipi, inggih punika Panium, ingkang dados papan ing pundi

jagad sapunika sampun wonten ing ambang ngraosakên punika. Wonten ing Panium, Pétrus ugi wonten ing Yérusalèm nalika kawutahan Pentakosta. Tigang garis rolas bab punika sami patemon wonten ing Panium lan Pentakosta nalika meterai Allah dipuntekanakên dhateng pangantèn putrinipun Kristus lan tandhaning kéwan dipuntekanakên dhateng pangantèn putrinipun Sétan. Kitab Yoèl ngenali swanten tangi wonten ing pasemon bab sepuluh prawan, nalika gréja Advent Hari Kaping Pitu Laodikia kasadharakên dhateng kasunyatan bilih piyambakipun kasasar.

Kitab Yoèl dipapanaké ing sajroning konteks patang turun-temurun.

Pangandikané Pangéran kang tumeka marang Yoèl, putrané Petuèl.

Rungokna iki, he para wong tuwa, lan gatèkna, he sakèhé para pandhudhuking nagara.

Apa iki wus tau kelakon ing jamanmu, utawa malah ing jaman para leluhurmu? Critakakna iki marang anak-anakmu, lan supaya anak-anakmu nyritakake marang anak-anake, lan anak-anake marang turun-temurun sabanjure. Sing kari saka pangrusak wit wis dipangan walang; lan sing kari saka walang wis dipangan ulat pangrusak; lan sing kari saka ulat pangrusak wis dipangan uler. Yoèl 1:1-4.

“Para wong tuwa” iku para pamimpin pasamuwan Advent Dina Kaping Pitu Laodikia sajrone wektu panyegelan tumrap wong satus patang puluh papat ewu, lan panyegelan iku kaleksanan sajrone kucuraning Roh Suci. “Para wong tuwa” iku dipratelakaké déning Yehezkiel minangka “para wong tuwa kuna.”

Panjenengané banjur ngandika marang aku, Hé anaking manungsa, apa sira wus weruh apa kang ditindakaké déning para pinituwa saka brayat Israèl ana ing pepeteng, saben wong ana ing kamar reca-citané dhéwé? awit padha muni: Pangéran ora ndeleng marang kita; Pangéran wus nilar bumi. Hezekiel 8:12.

Ilham cetha nyatakake bilih panyegelan ing Yehezkiel bab sanga punika sami kaliyan panyegelan ing Wahyu bab pitu. Uga cetha bilih “para wong tuwa” saking patang kaluputan nistha ing bab wolu, ingkang tansaya ngrembaka, dipunlambangaken déning cacah 25. Ronga puluh lima “wong tuwa” ingkang sakmesthinipun dados para pangreksa pepanthaning Allah, punika para priya ingkang sujud marang srengéngé. Para punika ingkang kapisan dipunadili. Ing konteks pasucèn ingkang dipuntinggal lan dipunsingkiri déning para punika, para punika nglambangaken kalih golongan saking rolas imam lan Imam Agung. Nalika angger-angger Minggu katindakaké, para punika sujud marang srengéngé lan nampi tandha kewan, kanthi janji sarujuk kaliyan naga, kewan, lan nabi palsu. Cacah 25 punika dipuntipèkakén déning 250 ing pambrontakané Korah, Datan, lan Abiram, ingkang nglambangaken pasawijèn rangkep tiga ingkang dipunsarengi déning 250 priya ingkang nyaosaken menyan. Tiga pangarsaning murtad punika pejah nalika bumi mbikak cangkempun lan nguntal para punika.

Musa banjur ngandika, “Liwat iki kowe bakal padha mangerteni manawa Pangeran wus ngutus aku nindakake sakehing pakaryan iki; awit aku ora nindakake iku saka karepku

dhewe. Manawa wong-wong iki mati kaya pati lumrahe sakehing manungsa, utawa katempuh paukuman kaya paukuman lumrahe sakehing manungsa, iku ateges Pangeran ora ngutus aku. Nanging manawa Pangeran nindakaké sawijining prakara anyar, lan bumi mbukak cangkeme sarta nguntal wong-wong mau, bebarengan karo sakehing kang dadi kagungané, lan wong-wong mau tumurun isih urip menyang jero jugangan; iku kowe bakal padha mangerteni manawa wong-wong iki wus nesoni Pangeran.”

Sawisé dhèwèké rampung ngandika sakèhé pangandika iki, dumadakan lemah ing sangisoré padha pecah; lan bumi mbukak cangkemé, banjur nelan wong-wong mau, dalem-dalemé, sakèhé wong sing dadi kagungané Korah, lan kabèh bandhané. Wong-wong mau, lan sakèhé sing dadi kagungané, padha tumurun isih urip menyang jugangan; banjur bumi nutup maneh ing sadhuwuré, lan padha sirna saka ing antarané pasamuwan.

Lan sakèhé Israèl sing ana ing sakiwa-tengené padha mlayu nalika krungu panguwuhé wong-wong mau; awit padha kandha: “Aja nganti bumi uga nguntal kita.” Lan ana geni metu saka Pangéran, banjur ngentèkaké wong loro atus sèket sing nyaosaké menyan. Bilangan 16:28–35.

Pambrontakan taun 1888 dipratandhani déning pambrontakané Korah, Dahan, Abiram, lan wong 250 sing nyaosaké menyan. Wong 250 mau wis mbangun pakempalan karo sawijining konfederasi telu-lapis sing tekan ing undhang-undhang Minggu nalika Amerika Sarékat, kéwan bumi iku, mbukak cangkemé lan ngandika kaya naga. Ing wektu iku, udan pungkasan kawutahaké tanpa ukuran, kaya déné wong 250 sing nyaosaké menyan padha ditumpes déning geni sing tumurun saka swarga. Wong 250 iku nglambangaké sawijining sistem agami palsu sing ditumpes sajroning kawutahan udan pungkasan ing wektu undhang-undhang Minggu. Bumi kang mbukak lan nelan Korah lan para sekuthoné iku, yaiku lindhu ing Wahyu sewelas, sing nandhakaké Amerika Sarékat mbukak cangkemé lan ngandika kaya naga. Nalika geni tumurun saka swarga marang wong 250 mau, iku dipratandhani minangka geni Élia ing Gunung Karmèl, nalika para nabi palsu mau padha dipatèni. Geni Élia ing Gunung Karmèl iku salaras karo undhang-undhang Minggu, mula geni kang tumiba marang wong 250 mau iku yaiku geni udan pungkasan ing wektu undhang-undhang Minggu.

Pethikan ing Kitab Wilangan kang ngrembag pambrontakané Korah, kanthi profètis salaras karo pambrontakan marang pawarta bab Tanah Prajanjian, kaya dene kang kaaturaké déning Yosua lan Kaleb. Pambrontakan mau nggambarake “dina provokasi” miturut Kitab Suci. Pethikan bab pambrontakané Korah ngandika, “ye shall understand that these men have provoked the Lord.”

Wong wicaksana iku sing mangerti, lan wong wicaksana kudu mangerti manawa sajarah pambrontakané Korah kudu dipasangaké marang pambrontakan tumrap pesen Yosua bab Tanah Prajanjian. Pambrontakan iku kalakon ing Kades, lan Kades uga pambrontakané Korah iku pambrontakan Adventisme Dina-Kaping-Pitu ing wektu angger-angger Minggu. Korah lan wong 250 sing nyaosaké menyan iku nglambangaké 25 wong sing sujud marang

srengéngé ing Yehezkiel 8. Para wong tuwa jaman kuna ing Yehezkiel wolu makili kawirangan kang kaping papat saka patang kawirangan sing saya mundhak, kang ditindakaké ing Yerusalem, pralambangé pasamuwané Allah.

Pangawur-awur kang kapisan yaiku reca meri, kang kapindho yaiku kamar-kamar kang kasamaran, kang katelu yaiku nangisi Tammuz, banjur wong lanang 25 padha sujud marang srengéngé. Sawisé iku, pasal sanga ngenali wong-wong kang padha nggresah lan nangis marga saka pangawur-awur kang katuduhaké ana ing pasal wolu. Wong-wong kang nggresah lan nangis iku kapatènan meterai déning malaékat kang munggah saka sisih wétan. Malaékat iku utusan, lan nggambarake sawijining piwarta.

Pesen panyegelan saka wetan iku pesen saka angin wetan, yaiku pesen Islam. Sawisé satus patang puluh papat ewu iku kasesegel, para malaékat pangrusak wiwit nindakaké pakaryané, pas ana ing papan kang garis njabaing ramalan mulang yèn “murtad nasional banjur kasusul déning karusakan nasional.” Sadurungé paukuman katindakaké marang wong-wong kang dipralambangaké déning Korah, para pemberontak digawa metu saka Yérusalèm. Wong-wong duraka dicopot saka Yérusalèm, awit dudu wong mursid kang mlayu saka Yérusalèm.

Salajengipun Roh ngangkat aku munggah lan nggawa aku menyang gapura sisih wétan ing padalemané Pangéran, kang tumuju mangétan; lah ing lawanging gapura iku ana wong rong puluh lima cacahé. Ing antarané wong-wong mau aku weruh Yaazania, anaké Azur, lan Pelatia, anaké Benaia, para panggedhéné bangsa iku.

Panjenengané banjur ngandika marang aku, “He anaking manungsa, wong-wong iki iku wong-wong kang ngrancang piala lan menehi pitutur duraka ana ing kutha iki; kang padha ngucap, ‘Wektuné durung cedhak; ayo padha mbangun omah-omah; kutha iki iku panci, lan kita iki dagingé.’”

Mulané medhara nglawan wong-wong mau, medharana, hé anaking manungsa. Lan Rohé Pangéran tumiba marang aku, lan ngandika marang aku: Ngendikaa; Mangkéné pangandikané Pangéran;

Mangkene anggonira padha ngandika, hé brayat Israel: awit Ingsun pirsamubarang kang munggah ing sajroning pikiranira, saben-sabené. Kowé wus nambah wong-wong kang katumpes ana ing kutha iki, lan dalan-dalané wus kok isi karo wong-wong kang katumpes. Mulane mangkene pangandikané Pangéran Allah: Wong-wongmu kang katumpes, kang wis kok glethakaké ana ing tengahé, iku dagingé, lan kutha iki iku pawoné; nanging kowé bakal Ingsun irid metu saka tengahé. Kowé wedi marang pedhang; lan Ingsun bakal ndhatengaké pedhang marang kowé, mangkono pangandikané Pangéran Allah. Lan Ingsun bakal ngirid kowé metu saka tengahé, lan masrahaké kowé marang tangané wong-wong manca, lan ngukum kowé ana ing antaramu. Kowé bakal padha ambruk déning pedhang; Ingsun bakal ngadili kowé ana ing watesé Israel; lan kowé bakal sumurup yèn Ingsun iki Pangéran. Kutha iki ora bakal dadi pawonira, lan kowé uga ora bakal dadi daging ana ing tengahé; nanging Ingsun bakal ngadili kowé ana ing watesé Israel. Lan kowé bakal sumurup yèn Ingsun iki

Pangéran; amarga kowé ora lumaku manut pranatan-pranataningSun, lan ora nglakoni paukuman-paukumaningSun, nanging malah tumindak manut tatacarané para bangsa kapir kang ana ing sakiwa-tengenira.

Lan nalika aku medhar wangsit, Pelatia biné Benaya mati. Banjur aku tumungkul sujud kanthi rai neng lemah, sarta sesambat nganggo swara sora, pangandikaku: Aduh, Pangéran Allah! Punapa Paduka badhé ndadosaken tumpes enteking turahaning Israèl? Yehezkiel 11:1–13.

Yerusalem diresiki nalika ana angger-angger Minggu, nalika gandum dipisahake saka ilalang. Wong-wong sing diwakili déning angka 25, utawa 250 wongé Korah, digawa menyang njaban, menyang “wates” Yerusalem kanggo mati. Angka 25 iku cacahé para imam sing ngladeni sajrone seminggu, lan nalika dilambangaké déning angka kaping sapuluh, yaiku 250, iku makili pasamuwan saindenging jagad, awit angka sepuluh iku lambang universal. Pasamuwan sing isih perang ditegesi minangka pasamuwan kang kapérang saka gandum lan ilalang, dene pasamuwan sing wis menang makili pasamuwan kang mung dumadi saka gandum waé.

“Punapa Gusti Allah mboten gadhah pasamuwan ingkang gesang? Panjenenganipun gadhah satunggaling pasamuwan, nanging punika pasamuwan ingkang taksih perang, sanes pasamuwan ingkang sampun menang. Kita kraos prihatin bilih wonten anggota-anggota ingkang cacad, bilih wonten lalang wonten ing antawisipun gandum. Gusti Yesus ngandika: ‘Kratoning swarga dipunupamakaken kados satunggaling tiyang ingkang nyebaraken wiji ingkang sae wonten ing pategalanipun: nanging nalika tiyang-tiyang sami tilem, satrunipun rawuh lan nyebaraken lalang wonten ing antawisipun gandum, lajeng tindak.... Mila para abdi saking ingkang kagungan griya sami sowan lan matur dhateng piyambakipun, Gusti, menapa panjenengan mboten nyebaraken wiji ingkang sae wonten ing pategalan panjenengan? mila saking pundi lajeng wonten lalang? Panjenenganipun ngandika dhateng para abdi wau, Satunggaling satru sampun nindakaken punika. Para abdi wau matur dhateng piyambakipun, Menapa mila panjenengan ngersakaken supados kawula sami kesah lan nglumpukaken punika? Nanging panjenenganipun ngandika, Mboten; awit manawi kowé nglumpukaké lalang-lalang punika, kowé saged ugê ngabut gandum bebarengan kaliyan punika. Kèndelna kekalihipun tuwuh bebarengan ngantos mangsa panèn: lan ing wekdal panèn Aku badhé ngandika dhateng para juru panèn, Klumpukna dhisik lalang-lalang punika, lan talinen dados iketan-iketan kanggé dipunobong: nanging gandum punika klumpukna menyang lumbung-Ku.’”

“Ing pasemon bab gandum lan lalang, kita mirsani sababé yagéné lalang ora kena dicabuti; supaya gandum aja nganti katut kecabut bebarengan karo lalang. Panemu lan pangadilan manungsa bakal ndadèkaké kaluputan-kaluputan gedhé. Nanging, katimbang kaluputan kuwi kelakon, lan saresmi siji waé godhong gandum kecabut saka oyodé, Sang Guru ngandika, ‘Ayo padha tuwuh bebarengan nganti mangsa panèn;’ banjur para malaékat bakal nglumpukaké lalang mau, kang bakal katetepaké kanggo karusakan. Sanadyan ing gréja-gréja kita, kang ngakoni pracaya marang kayektèn kang

luwih majeng, ana wong-wong kang cacat lan klèru, kaya lalang ana ing antarané gandum, Gusti Allah iku sabar lan awèh kalonggaran. Panjenengané nyarujuki lan ngélingaké wong-wong kang klèru, nanging Panjenengané ora numpes wong-wong kang suwe sinau piwulang kang arep diwulangaké marang wong-wong mau; Panjenengané ora njabut lalang saka antarané gandum. Lalang lan gandum kudu tuwuh bebarengan nganti tekan mangsa panèn; nalika gandum wis tekan tuwuh lan perkembangane kang sampurna, lan marga saka wataké nalika wis mateng, gandum iku bakal kabédakaké kanthi cetha saka lalang.”

“Pasamuwané Kristus ing bumi bakal ora sampurna, nanging Gusti Allah ora numpes pasamuwané marga saka kasampurnané kang kurang kuwi. Wis ana lan bakal ana wong-wong sing kapenuhan semangat nanging ora miturut kawruh, sing arep nyucekaké pasamuwan, lan nyabut suket ilalang saka ing satengahé gandum. Nanging Kristus wis maringi pepadhang kang mligi ngenani carané ngadhepi wong-wong sing kalepatan, lan wong-wong sing durung kabalèkaké ing pasamuwan. Ora kena ana tumindak kang dadakan, kebak semangat, lan kesusu saka para warga pasamuwan kanggo nyisihaké wong-wong sing miturut panemuné cacad wataké. Ilalang bakal katon ana ing antarané gandum; nanging nyabuti ilalang kuwi, kajaba miturut cara sing wis katetepaké déning Gusti Allah, bakal ndadèkaké karusakan luwih gedhé tinimbang yèn dibiarké waé. Nalika Gusti nglebetaké ing pasamuwan wong-wong sing satemené wis kabalèkaké, ing wektu sing padha Iblis uga nglebetaké wong-wong sing durung kabalèkaké menyang pasrawungané. Nalika Kristus nyebar wiji kang becik, Iblis nyebar ilalang. Ana rong pangaribawa sing sesanggaran kang tanpa kendhat tumindak marang para anggota pasamuwan. Pangaribawa siji nyambut gawé kanggo panyucekan pasamuwan, lan sijiné manèh kanggo ngrusak umaté Gusti Allah.” Testimonies to Ministers, 45, 46.

Wong-wong duraka digawa metu saka njabaning Yerusalem supaya dibinasakaké. Wong-wong iku disingkiraké ing wektu panèn, yaiku uga wektu nalika gandum wis mateng, amarga ing wektu iku gandum diklumpukaké bebarengan minangka pisungsung ombak woh kawitan saka roti ombak Pentakosta loro. Panèn woh kawitan saka gandum iku minangka sawijining bab tartamtu ing ramalan Kitab Suci. Pamisahan antarane gandum lan ilalang ngrembug bab iki piyambak, lan akèh pasemon Kristus nandhani tenger dalan ramalan sing wigati banget iki.

“Maneh, pasemon-pasemon iki mulang manawa ora bakal ana mangsa pangadilan sih-rahmat sawisé paukuman. Nalika pakaryan Injil wis rampung, sanalika banjur ana pamisahan antarané wong becik lan wong ala, lan nasib saben golongan katetepaké kanggo selawas-lawasé.” Christ’s Object Lessons, 123.

Sesajèn gandum iku yaiku wong satus patang puluh papat èwu, lan malaékat katelu misahaké gandum saka ilalang.

“Sawisé kuwi aku banjur ndeleng malaékat katelu. Malaékat kang ndhereki aku ngandika, ‘Nggegirisi pangandikané, ngedab-edabi panggawéné. Dhèwèké iku malaékat kang bakal milah gandum saka ilalang, lan metérai utawa ngiket gandum iku kanggo lumbang swarga.’ Prekara-prekara iki kuduné nyakup kabèh pikiran, kabèh manahing

panggatek. Aku banjur kaparingan pamedhar menèh bab kabutuhan yèn wong-wong sing pracaya yèn kita lagi nampa peparing pungkasaning sih-kadarman kudu kapisah saka wong-wong sing saben dina nampa utawa nyerep kasalahan anyar. Aku weruh yèn wong enom utawa wong tuwa padha waé ora kena rawuh ing pasamuwané wong-wong kang ana ing kasalahan lan pepeteng. Malaékat mau ngandika, ‘Pikiran aja nganti tetep manggon ana ing prekara-prekara sing ora ana paédahé.’” Manuscript Releases, volume 5, 425.

Malaékat katelu ngesahaké gandum lan uga misahaké gandum saka alang-alang. Malaékat katelu makili angger-angger Minggu, yaiku nalika 25 wong lanang, sing makili kapemimpinan gréja Advent Hari Ketujuh Laodikia, digawa metu saka Yerusalem lan diadili. Ing wektu iku gréja sing isih perang kaowahi dadi gréja sing menang.

“Pakaryan iki bakal enggal rampung. Para anggota pasamuwan sing isih ana ing paprangan, kang kabukten setya, bakal dadi pasamuwan kang menang. Nalika nyawang maneh sajarah kita ing jaman kapungkur, sawisé ngliwati saben undhakan kamajuan nganti tekan kahanan kita saiki, aku bisa kandha, Pinujia Gusti Allah! Nalika aku ndeleng apa kang wis ditindakaké déning Gusti Allah, aku kapenuhan ing rasa gumun lan kapercayan marang Kristus minangka Pimpinan. Kita ora nduwèni apa-apa kang kudu diwedèni tumrap mangsa ngarep, kajaba manawa kita lali marang dalan kang wis dituntunaké déning Gusti, lan piwulang-panuntuné ana ing sajarah kita ing jaman kapungkur.” General Conference Bulletin, January 29, 1893.

Babagan nubuat ngenani pamisahan antarané alang-alang lan gandum iku minangka pokok utama ing wangsit Kitab Suci. Kristus ngresiki Padaleman Suci iku sawijining gambaran saka pakaryan iki; puncaké dumadi nalika ana ukum Minggu, awit kita nyumurupi manawa wong-wong kang bakal diadili digawa menyang tapel wates Yerusalem kanggo dipatèni.

“Nalika Gusti Yesus miwiti pelayanan umum Panjenengané, Panjenengané nyucekaké Padaleman Suci saka panyawangan nistha kang sacrilegious. Ing antarané tumindak pungkasaning pelayanan Panjenengané ana panyucekan kaping pindho tumrap Padaleman Suci. Mangkono uga, ing pakaryan pungkasan kanggo pepéling marang jagad, ana rong panggilan kang béda kang katujokaké marang pasamuwan-pasamuwan. Pawarta malaékat kapindho iku, ‘Babil wis rubuh, wis rubuh, kutha gedhé iku, awit dhèwèké wis ndadèkaké sakehing bangsa ngombé anggur bebendu saka laku jina-ne’ (Wahyu 14:8). Lan ing sesambaté sora saka pawarta malaékat katelu, kadangu swara saka swarga ngandika, ‘Padha metua saka ing kono, hé umat-Ku, supaya kowé aja mèlu dadi pandhèrèking dosa-dosané, lan supaya kowé aja nampa wewelaké. Awit dosa-dosané wus tekan ing swarga, lan Gusti Allah wus ngengeti sakehing kaluputané’ (Wahyu 18:4, 5).” Selected Messages, buku 2, 118.

Pasamuwan gandum lan ilalang iku ana nganti tekan krisis hukum Minggu, nalika ilalang disingkiraké, dudu lumantar kakuwataning manungsa, nanging déning malaékat katelu—kang nglambangaké hukum Minggu, nanging uga pekabaraning udan pungkasan kang banjur ngrembaka dadi panguwuh sora. Ilalang iku sawijining unsur saka paseksèning

ramalan, kaya déné gandum uga mangkono. Panyedhiyaning Allah tekan marang hukum Minggu, lan malaékat katelu nyucekaké Padaleman Suci kaping pindhho. Panjenengané wus nyucekaké iku ing tanggal 22 Oktober 1844, lan panyucekan Padaleman Suci kaping pindhho iku ya hukum Minggu.

Unsur-unsur njaba ing sajarah sing nuntun marang angger-angger Minggu iku minangka pérangan wigati saka paseksèn gréja kang menang, kaya déné alang-alang, gandum, lan pangiketaning loro golongan mau. Pesen-pesen pungkasan ing Kitab Wahyu iku yaiku pesené telu malaékat, lan pesen-pesen iku misahaké sarta ngiket loro golongan mau, nanging wigati kanggo dimangertèni manawa Sister White netepaké yèn “pesen-pesen pungkasan” mau “ngematengaké panèn.” Pesen pungkasan sing ngematengaké panèn iku udan pungkasan, lan iku geni sing ngiket wong 250 “kaya berkas-berkas kanggo geni karusakan.”

“Marang Yohanes kabukak pemandhangan-pemandhangan kang jero lan nggegirisi minaté ngenani pengalaman pasamuwan. Panjenengané nyumurupi kaanan, bebaya, pasulayan, lan pambébasan pungkasané umat Allah. Panjenengané nyathet piwulang-piwulang panutup kang bakal ngematengaké panèning bumi, manawa dadi berkas-berkas kanggo lumbung swarga, utawa dadi ikatan-ikatan kanggo geni karusakan. Bab-bab kang wigati banget kaandharaké marang panjenengané, mligi kanggo pasamuwan ing jaman pungkasan, supaya wong-wong kang bakal mratobat saka kasalahan marang kayektèn padha kaparingi piwulang ngenani bebaya lan pasulayan kang ana ing ngarepé. Ora ana siji waé kang prelu tetep ana ing pepeteng ngenani apa kang bakal tumiba marang bumi.” *The Great Controversy*, 341.

Panjenengané ngresiki Padaleman Suci, uga kagambarake lumantar pakaryané wong sing nyekel sapu rereged, kang dipratelakake déning Yohanes Pembaptis minangka Panjenengané sing ndherek sawise palayanané. Panjenengané iku wong sing nyaponi metu sakehing rereged ing impèné Miller.

“Gusti sampun cedhak badhé nedahaké prabédan ing antarané wong mursid lan wong duraka; awit ‘piranti panampiné wonten ing asta-Nipun, lan Panjenengané badhé ngresiki tenan papan pangirikan-Nipun, sarta nglumpukaké gandum-Nipun menyang ing lumbung-Nipun; nanging dami punika badhé diobong kalawan geni ingkang boten saged dipunpadamaken.” *Review and Herald*, November 8, 1892.

Yesaya dipunrujuk déning Sister White nalika piyambakipun nedahaken bilih ing taun 1849 Gusti wis ngunjukaken asta-Nipun kaping kalih kanggé nglumpukaken turahan umat-Nipun, lan Yesaya saha Sister White sami nedahaken penglumpukan pungkasan saking sèket sekawan èwu kaping kalih atus?

Kutha iki ora bakal dadi dandangmu, lan kowé uga ora bakal dadi daging ana ing satengahé; nanging Aku bakal ngadili kowé ana ing tapel watesing Israèl. *Yehezkiel* 11:11.

Ing kitab Yoèl, “anggur anyar” iku dipunpedhot saking para pinituwa kuna ingkang kedah dados para pangreksa pasamuwan suci. Pesen Bab Wanci Tengah Wengi punika anggur

anyaripun Yoèl, lan geni ingkang tumurun nalika ukum Minggu sampun dipratelakakên lumantar geni Pentekosta. Geni punika nglambangakên satunggaling pesen, inggih punika anggur anyar, nanging punika ugi pesen ingkang numpes kalih atus sèket tiyang ingkang nyaosakên menyan. Pasamuwan Advent Dina Kaping Pitu Laodikia rampung nalika ukum Minggu, awit ing wekdal punika geni dipunwutahakên tanpa ukuran lan numpes kalih atus sèket tiyang ingkang nyaosakên menyan; mila punika numpes sistem pangibadahipun.

Manawa gréja Advent Dina Kapitu tetep setya nalika hukum Minggu teka, kakuwatan lan kadigdayané pamaréntah Amérika Sarékat bakal nutup gréja mau. Manawa ora setya, gréja mau mung bakal ngowahi jenengé dadi gréja Advent Dina Kaping Sepisan, utawa dadi sawiji tiron sing banget cedhak karo iku. Apa bener apa ora bener, gréja Advent Dina Kapitu ora ngluwihi hukum Minggu. Paseksèn kenabian negesaké yèn Adventisme wis nampik pawartos bab lurung-lurung lawas nalika 9/11, lan lurung-lurung lawas iku nuntun menyang lawang sing katutup ing wektu hukum Minggu. Rong puluh lima wong iku dipratélakaké ana ing wacanané Yèhezkièl déning “Jaazaniah biné Azur, lan Pelatiah biné Benaya, para panggedhéng umat.”

Jeneng-jeneng mau ngakoni sipat-sipat umat Allah, nanging iku mung pangakon waé. Jaazaniah tegesé Allah miyarsa, lan dheweke iku putrané Azur, kang tegesé nulungi lan ngreksa. Sister White ngandika yèn wong 25 iku kuduné dadi para penjaga, kaya kang dilambangaké déning “Azur.” Putrané ngakoni yèn “miyarsa” marang Allah, nanging dheweke kalebu golongan kang sanadyan ndeleng, ora weruh, lan sanadyan krungu, ora ngrungu. Pelatiah tegesé dibebasaké déning Allah, lan bapaké “Benaiah,” tegesé Allah wis mbangun. Nalika Yehezkiel ngrampungaké pesen pepélingé, Pelatiah banjur mati.

Kutha iki ora bakal dadi panci panjenengan, lan kowe ora bakal dadi daging ing tengage; nanging Aku bakal ngadili kowe ana ing tapel watesing Israel. Lan kowe bakal padha mangerteni manawa Aku iki Sang Yehuwah; awit kowe padha ora lumaku ana ing pranatan-pranataningSun, lan ora nindakake paukuman-paukumaningSun, nanging tumindak manut adat pakulinaning para bangsa kapir kang ana ing sakubenge kowe. Lan kadaden, nalika aku medhar wangsit, Pelatiah bin Benaiah mati. Banjur aku ambruk sujud nyungkem lemah, sarta sesambat kalawan swara sora, lan ngandika: Aduh, Gusti Allah! Punapa Paduka badhe ndadosaken tumpes tuntas tumrap turahing Israel? Ezekiel 11:11–13.

Pelatiah mati nalika Yèhezkièl nguwuh kanthi swara sora. Gandum mau mati ing dalam gedhé tanggal 18 Juli 2020 minangka panggenapaning Wahyu sewelas. Gandum iku Musa lan Élia, panulis kapisaning Sabdané Allah, lan janji bab Élia kang bakal teka iku minangka pratelan pungkasan ing Prajanjian Lawas. Alfa lan Omega dipatèni ing dalam gedhéné Sodom lan Mesir, nanging padha kawungokaké urip manèh ing taun 2024, kaya kang kawakilan ing Wahyu 11:11. Nalika padha mati, Sodom lan Mesir padha bungah. Yèhezkièl mapanaké patiné Pelatiah ing wektu para turahan nalika panjenengané ngandika, “Dhuh Pangéran Allah! punapa Paduka badhé ngentèkaké sakèhé para turahanipun Israèl?” Sodom iku pasamuwan Advent Hari Ketujuh ing wektu para turahan, miturut Yesaya.

He para swarga, lan rungokna, he bumi; awit Pangeran wus ngandika: Aku wus ngopèni lan nggedhèkaké anak-anak, nanging padha mbrontak marang Aku. Lembu ngerti marang kang duwe, lan kuldi marang palunganing bendarane; nanging Israel ora wanuh, umatingSun ora nggatakaké.

Dhuh bangsa kang kebak dosa, umat kang kabotan piala, turunane para tumindak ala, para anak kang ngrusak: wus padha nyingkur Pangeran, wus padha nesokake Sang Suci Israèl nganti duka, wus padha mundur mblusuk. Yagéné kowé isih kudu kena paukuman manèh? Kowé bakal saya mbalela saya nemen: sakabèhé sirah lara, lan sakabèhé manah lesu. Wiwit tlapakan sikil tekan sirah ora ana kasampurnan babar pisan ana ing jeroné; kang ana mung tatu, welu, lan lara borok kang bosok: iku durung ditutup, durung dibebet, lan durung dilunakké nganggo lenga. Negaramu dadi sepi lan rusak, kutha-kuthamu kobong déning geni: tanahmu dipangan wong manca ana ing ngarepmu, lan dadi sepi lan rusak, kaya déné dirubuhaké déning wong manca. Lan putriné Sion kari kaya gubug ana ing pakebonan anggur, kaya gardhu ana ing pakebonan timun, kaya kutha kang kepung.

Manawa Pangéraning sarwa dumadi ora karsa nyésakké marang kita sakehing turah sing sithik banget, mesthiné kita wus dadi kaya Sodom, lan kita wus dadi padha karo Gomora. Padha rungokna pangandikané Pangéran, hé para pangwasa ing Sodom; padha gatèkna angger-anggering Allah kita, hé wong-wong ing Gomora. Yesaya 1:2–10.

Musa lan Élia dipatèni ana ing Sodom lan Mesir sajroning mangsa pasamuwan cilik sing kari. Mesir iku pralambang tata nagara sing wis rusak, lan Sodom iku pralambang tata pasamuwan sing wis rusak. Pelatya, anaké Benaya, mati ing mangsa angger-angger Minggu, sing déning Yesaya digandhèngaké karo dina panduka miturut Kitab Suci, yaiku salah siji: taun 1863, utawa angger-angger Minggu. Pelatya, anaké Benaya, nggambaraké sawijining palsu tumrap wong-wong sing satemené ngrungokaké Sabdaning Allah. Ing mangsané pasamuwan cilik sing kari, wong-wong sing diwakili déning Musa lan Élia dipatèni banjur diuripaké menèh. Kawunguné menèh iku diwiwiti kanthi swara ana ing ara-ara samun ing Juli 2023. Wiwit taun 2024, pamisahan pungkasan antarane gandum lan alang-alang wis lumaku.

Nalika hukum Minggu ditetepaké, gréja Advent Dina Kapitu bakal mangertèni yèn wong-wong mau wis kasasar.

Kutha iki ora bakal dadi pawonmu, lan kowé ora bakal dadi daging ana ing tengahé; nanging Aku bakal ngadili kowé ana ing tapel watesing Israèl. Lan kowé bakal padha sumurup yèn Aku iki Pangéran; awit kowé ora padha lumaku ana ing pranatan-pranataningSun, uga ora nindakaké paukuman-paukumaningSun, nanging wis tumindak manut marang tata-carané bangsa-bangsa kapir sing ana ing sakiwa-tengenmu. Lan kelakoné, nalika aku medhar wangsit, Pelatya bin Benaia mati. Hezekiel 11:11–13.

Patihe Pelatiah, kang jenenge ateges dipunluwari dening Allah, ing konteks punika ateges dipunserahaken dhateng pati, ing wektu ingkang sami nalika para buruh jam kaping sewelas

dipunluwari saking tanganipun ratu lor wonten ing ayat kaping patang dasa siji saking Daniel pasal sewelas. Pelatiah dipunserahaken dhateng tanganipun ratu lor nalika undhang-undhang Minggu. Pelatiah, putranipun Benaiah, tegesipun “ingkang sampun kabangun déning Allah.” Ing titik piyambak nalika Allah sapisan malih mbangun padaleman suci, kanggé dipunangkat dados gréja ingkang menang nalika undhang-undhang Minggu, para ingkang dipunlambangaken déning Pelatiah dipunserahaken dhateng pati, awit tinimbang melu wonten ing pakaryan mbangun malih reruntuhan-reruntuhan kuna, malah sami mbangun kuburané Tobia kanggé awakipun piyambak. Pelatiah nggambaraken sirah dumugi driji sikilipun Yesaya, satunggaling badan ingkang kabotan dosa sakabéhé. Badan punika yaiku gréja Advent Hari Ketujuh Laodikia ing pungkasan patang turun-temurun pambrontakan ingkang saya majeng, ingkang dipunwedharaken déning Yesaya minangka pambrontakan ingkang saya munggah nalika piyambakipun ngandika, “mbrontak saya tambah-tambah.” Ing prosès pangujian pungkasan ingkang kawiwitan taun 2024, gandum punika pejah salami tigang dinten satengah, lajeng wungu malih, lan ing wekdal punika piyambakipun badhé mangertos bilih Pangéran punika Allah.

Mulané medhar wangsit lan kandhaa marang wong-wong mau, Mangkéné pangandikané Pangéran Allah; Lah, hé umat-Ku, Ingsun bakal mbukak kuburanmu, lan ndadèkaké kowé padha metu saka kuburanmu, sarta nggawa kowé mlebu ing tanah Israèl. Lan kowé bakal padha mangerténi yèn Ingsun iki Pangéran, nalika Ingsun wis mbukak kuburanmu, hé umat-Ku, lan ngentasaké kowé saka kuburanmu, sarta Ingsun bakal masang Roh-Ku ana ing kowé, lan kowé bakal urip, lan Ingsun bakal nempataké kowé ana ing tanahmu dhéwé: banjur kowé bakal padha mangerténi yèn Ingsun, Pangéran, wis ngandika mangkono, lan wis nindakaké iku, mangkono pangandikané Pangéran. Hezekiel 37:12-14.

Imamat palsu sing dipralambangaké déning 25 wong ing hukum Minggu, banjur bakal ngerti yèn Pangéran iku Allah. Gandum ngerti yèn Pangéran iku Allah ing taun 2024, lan alang-alang tangi marang kawruh iku ing wektu hukum Minggu, nalika wis kasep. Mangsa iku diwiwiti kanthi kubur lan wunguné wong mati lan dipungkasi kanthi kubur tanpa wunguné wong mati. Gandum ing wiwitan ngerti Allah, nalika Panjenengané netepi wunguné wong mati miturut Wahyu pasal sewelas, lan alang-alang ngerti ing lindhu hukum Minggu ing pasal kang padha. Ing antarané loro tenger dalan mau, proses pacoban saka udan pungkasan nggawa kalorone golongan mau marang kadewasan kanggo panèn.

Piwulangé Yoèl iku kidungé pakebonan anggur, nanging prakara kapisan kang diangkat yaiku apa manungsa bisa mangertèni dina-dina wekasan lumantar dina-dina biyèn. Para “wong tuwa” ing Yoèl ora bisa nindakaké mangkono, amarga nalika panggugah teka ing tengah wengi, wong-wong mau katumpes—kaludhakaké metu saka cangkemé Pangéran, pas ana ing panggonan kéwan bumi mbukak cangkemé kanggo ngandika, kang uga dadi panggonan kuldiné Balaam ngandika, lan panggonan bapaké Yohanes Pembaptis ngandika.

Paukuman tumrap “wong-wong tuwa kuna” iku adhedhasar pitakon apa iki wus kelakon ing jaman para leluhurmu? Wacana iki kabuka kanthi pangandika, “rungokna iki.” Banjur

dipratelakake ana loro seksi, siji yaiku papat turunane manungsa lan sijine maneh papat jinising gegremetan. Sawisé iku padha diwangunké ing Pambengoking Tengah Wengi, nanging mung kanggo nemu yèn padha dipunliwati minangka umat prajanjian pilihané Allah. Dudu dipunliwati merga padha ora nduwèni anggur, nanging dipunliwati merga angguré salah. Ing pasemon bab sepuluh prawan, anggur anyaré Yoèl iku lenga.

Kaslametané disandhakaké ing syarat apa padha nampani “anggur anyar” saka piweling udan pungkasan. “Para wong tuwa lan para sepuh” uga digambaraké déning Yesaya minangka “para wong mendem saka Éfraim”, lan Éfraim ora kawakilan ing antarané wong-wong kang kaségel ing Wahyu pitu. Panjenengané diganti déning saduluré, Manasye. Iku angel golek ratu kang luwih duraka tinimbang Manasye, nanging piyambakipun nggantèni para wong mendem saka Éfraim.

“Golongan sing ora ngrasa susah marga saka kemundhuran rohanine dhewe, lan uga ora sesambat marga saka dosa-dosane wong liya, bakal katilar tanpa meterai Allah. Gusti maringi dhawuh marang para utusan-Nya, yaiku wong-wong kang nyekel gaman pangwagal ana ing tangane: ‘Padha tindakna nututi dheweke lumantar kutha, lan padha matenaa: mripatmu aja melasi, lan aja padha welas asih: padha patenana nganti tumpes, wong tuwa lan wong enom, prawan-pranawan, bocah-bocah cilik, lan para wanita: nanging aja nyedhak marang sapa bae kang ana tandhane; lan wiwitana ana ing pasucèn-Ku. Banjur padha miwiti saka wong-wong tuwa kang ana ing ngarepe Bait.’”

“Ing kéné kita nyumurupi manawa pasamuwan—pasucèné Pangéran—yaiku kang kapisan ngrasakaké gebugan bebenduné Allah. Para wong tuwa, yaiku wong-wong kang wis diparingi pepadhang gedhé déning Allah lan kang wis ngadeg dadi para pengreksa kapentingan rohani umat, wis ngiyinati kapitadosané. Wong-wong mau wis njupuk pendirian manawa kita ora prelu ngarep-arep mujijat lan panyingkapan kakuwasané Allah kang cetha, kaya ing jaman-jaman biyèn. Jaman wis owah. Tembung-tembung iki nguwataké ora pracayané, lan padha ngandika: Pangéran ora bakal nindakaké kabecikan, lan uga ora bakal nindakaké piala. Panjenengané kakehan sih, mula ora bakal nekani umaté kanthi pangadilan. Mangkono ‘Tentrem lan karaharjan’ dadi panguwuhé wong-wong kang ora bakal ngangkat swarané kaya slomporet manèh kanggo nduduhaké marang umaté Allah kaluputané lan marang turuné Yakub dosa-dosané. Asu-asu bisu kang ora gelem menggonggong iki, ya iku wong-wong kang ngrasaaké piwales adil saka Allah kang kasengsem. Wong lanang, prawan, lan bocah-bocah cilik kabèh padha tiwas bebarengan.

“Kadursilan-kadursilan kang ndadèkaké wong-wong setya padha nggresah lan nangis iku mung sapérangan sing bisa kawedhar déning mripat kang winates; nanging dosa-dosa sing luwih ala tanpa pepadhan, yaiku dosa-dosa kang nuwuhaké cemburuné Gusti Allah kang resik lan suci, padha ora kababar. Sang Panjlajahing ati kang Agung mirsa saben dosa kang katindakaké kanthi sesidheman déning para pandamel pialang. Wong-wong iki banjur rumangsa aman ana ing pangapusaning awaké dhéwé, lan awit saka kasabarané kang dawa, padha calathu yèn Pangéran ora mirsa, banjur tumindak kaya dene Panjenengané wus nilar bumi. Nanging Panjenengané bakal mbabar

kemunafikané, lan bakal ndudukaké marang wong liya dosa-dosa kang sajatiné padha banget dijaga supaya tetep kasumputaké.”

“Ora ana kaunggulan drajat, kamulyan, utawa kawicaksanan kadonyan, lan ora ana kalungguhan ing pakaryan suci, kang bakal njaga manungsa supaya ora ngurbanake asas nalika padha dipasrahake marang atiné dhéwé kang kebak cidra. Wong-wong kang wis dianggep pantes lan mursid kabukten dadi biang pambaléla, lan dadi tuladha ing rasa ora perduli sarta ing panyalahgunaan sih-rahmaté Allah. Lakuné kang ala iku ora bakal ditulungi manèh déning Panjenengané, lan ing paukumaning duka-Nya Panjenengané tumindak marang wong-wong mau tanpa welas asih.

“Kanthi rasa sungkan Gusti narik ngarsanipun saka wong-wong sing wis diparingi pepadhang kang gedhé lan sing wis ngrasakaké kuwasaning pangandika nalika ngladosi wong liya. Biyèn wong-wong mau padha dadi para kawulanipun kang setya, kaparingan sih lumantar ngarsanipun lan pitedahipun; nanging banjur padha nyinkingur saka Panjenenganipun lan nuntun wong liya marang kasalahan, mulané padha katiban bebendunipun Allah.” Testimonies, jilid 5, 211, 212.

Yoèl lagi ngandika marang para pimpinan gréja Advent Hari Ketujuh Laodikia nalika dhèwèké netepaké “wong-wong tuwa,” nanging Yoèl uga ngandika marang wong-wong sing ora sinau, kaya sing kasebut déning Yésaya minangka wong-wong sing dibédakaké saka wong-wong sing sinau. Yoèl ngandika marang para priya kuna sing sujud marang srengéngé ing Yéhezkiel pasal wolu, lan sing dadi wong-wong kapisan kang diadili ing pasal sanga. Dhèwèké uga ngarahaké pangandikané marang kaum awam gréja Advent Hari Ketujuh Laodikia nalika dhèwèké ngandika, “Rungokna iki, hé wong-wong tuwa, lan gatèkna, hé kabèh para pedununging nagara.”

Wong lanang cacah 25 ing pasal wolu dumunung ana ing hukum Minggu, ing kono padha sujud marang srengéngé kanthi gejeré mbalik marang papan suci. Wong-wong mau minangka sawijining “prasepuluhan” saka pambrontakané wong 250, kang ngadeg bebarengan karo Korah, Datan, lan Abiram. Wong lanang cacah 25 iku minangka lambang saka pambrontakan kang dibalèni manèh, miturut inspirasi ing taun 1888, kang dadi pralambang pambrontakaning para pimpinan gréja Advent Hari Ketujuh Laodikia ing 9/11, nganti tumeka marang hukum Minggu. Wong-wong mau makili sawijining “prasepuluhan” pambrontakan ing mangsa wektu kang padha, kang déning Yesaya ing pasal nem wong-wong wicaksana diidentifikasi minangka sawijining “prasepuluhan,” kang nduwèni isi ana ing njero.

Yoèl iku minangka pangumuman tumrap Adventisme, manawa mangsa probationé wis katutup amarga wong-wong mau wis ngisi tuwunging wektu probationérane nganti kebak déning dosa, lan kasampurnané iku digambaraké minangka lara wiwit saka sirah nganti driji sikil, kang nandhakaké yèn pawarta udan pungkasan wis kapatèn saka cangkemé. Yésaya njlentrehaké kasunyatan sing padha ana ing pasal kaping selikur sanga.

Padha nggumunana kowe dhewe lan kaéramana; bengok-bengoka lan sesambata: padha mendem, nanging ora merga anggur; padha oleng, nanging ora merga omben-omben kang atos. Awit Pangéran wus ngesokaké marang kowe roh turu kang jero, lan wus mejemaké mripatmu; para nabi lan para penggedhemu, para paningal, wus ditutupi déning Panjenengané. Lan sakehé wahyu iku tumrap kowe dadi kaya tembung-tembung sajroning kitab kang kasegel, kang dipasrahaké wong marang wong kang pinter maca, karo matur: Coba wacanen iki, kawula aturi; lan dheweke matur: Aku ora bisa; awit iki kasegel. Lan kitab iku dipasrahaké marang wong kang ora pinter maca, karo matur: Coba wacanen iki, kawula aturi; lan dheweke matur: Aku ora pinter maca.

Mulane Pangéran ngandika: Amarga bangsa iki nyedhaki Aku nganggo cangkémé, lan ngluhuraké Aku nganggo lambéné, nanging atiné wis diadohaké saka Aku, lan wedi-wediné marang Aku mung diwulangaké manut dhawuhé manungsa; mulané, lah, Aku bakal tumindak nindakaké pakaryan kang nggumunaké ana ing antarané bangsa iki, yaiku pakaryan kang nggumunaké lan kaélokkan; awit kawicaksanané para wong wicaksana bakal sirna, lan pangertèné para wong pinter bakal kasamèkaké. Bilai tumrap wong-wong kang ngupaya ndhelikaké rembugané kanthi jero saka Pangéran, kang pakaryané katindakaké ana ing pepeteng, lan padha calathu: Sapa sing weruh marang kita? lan sapa sing ngerti marang kita? Satemené, pambalikanmu marang samubarang iku bakal dianggep kaya lempung ana ing tangané tukang grabah; sebab apa kang katitahaké bakal ngendika bab Panjenengané kang nitahaké: Panjenengané ora nitahaké aku? utawa apa kang kabentuk bakal ngendika bab Panjenengané kang mbentuk: Panjenengané ora duwe pangerten? Yesaya 29:9-16.

“Pangertosan” para wong wicaksana iku adhedhasar marang kabukane Sabda pamecahe Allah. Wong-wong kang wis dilatih ana ing lembaga-lembaga Adventisme kang rusak ora bisa maca kitab pamecahe, lan padha nuduh Allah ora nduwèni pangertosan. Nalika pamecahe iku kabuka, dheweke ora bisa mangertèni, mulane padha nuduh Allah minangka Panjenengane kang ora nduwèni pangertosan, lan kanthi mangkono padha mbalikke samubarang. Wong-wong Adventisme kang sinau lan kang ora sinau padha ora bisa mangertèni pamecahe kang kabuka pas sadurunge lawanging sih-rahmat katutup, lan kitab Yoèl mrentahaké “para wong tuwa” supaya ngrungokaké, nanging dheweke iku sawijining golongan kang sanadyan krungu, ora ngrungu, lan sanadyan ndeleng, ora ndeleng.

Inti sing sejati saka pambrontakané wong-wong mau kawewakaké ana ing ora bisané padha ngakoni Kristus minangka sing kawitan lan sing pungkasan. Iki minangka konteks saka pasal iku nalika pitakon iki diajokaké, “Apa iki wis kelakon ing jamanmu, utawa malah ing jamané para leluhurmu?”

Apa tau ana sawijining wektu ing sajarah para leluhurmu nalika sawiji umat kawejangun déning Sesambat Tengah Wengi, mung kanggo nemoni yèn wong-wong mau iku para prawan bodho? Para “wong tuwa” dipréntah supaya “tangi,” kaya déné para Millerit ing pasamuwan kémah Exeter ing taun 1844. Pasemon bab sepuluh prawan iku pasemon bab pengalaman umat Adventis sing kasampurnakaké nganti tekan saben rinciné ing sajarah Millerit, lan bakal kasampurnakaké manèh nganti tekan saben rinciné ing dina-dina

wekasan. Ora bisané Adventisme Laodikia dina-kaping-pitu mangertèni yèn sajarah dhasar pasamuwané diulang manèh ing dina-dina wekasan, negesaké asas sunnat nabi sing dadi kunci kanggo mbukak pesen nabi. Iku ora mung pranatan Kitab Suci, nanging uga inti saka Wahyu bab wataké Gusti Yésus Kristus sing kabukak segelé sadurungé mangsa kasempatan rahmat katutup.

Yoèl takon, “Apa iki wis kelakon ing dina-dinamu, utawa malah ing dina-dinané para leluhurmu?” Utawa bisa uga ditakokaké, “Ing dina-dinané para leluhurmu, apa ana sawijining proses pangujian sing misahaké sawijining umat prajanjian anyar saka umat prajanjian lawas?” Ana, lan pamisahan iku katindakaké déning pesen kenabian sing ing pasemon iku dilambangaké minangka lenga. “Apa iki wis kelakon ing dina-dinamu utawa ing dina-dinané para leluhurmu” kanthi langsung nandhakaké yèn apa sing kelakon ing dina-dinané para leluhur mau yaiku sawijining tangi sawisé patang turun-temurun karusakan sing saya nggegirisi, kaya sing dilambangaké déning dhawuh supaya pesen iku diumumaké ngliwati patang generasi, lan déning patang gegremet karusakan sing saya nggegirisi. Yoèl iku pratélan paukuman marang sawijining gréja sing wis mbalela lan murta dalika Panguwuh Tengah Wengi. Ora ana gréja ing sajarah suci sing tau ngadhepi pepadhang kang luwih gedhé tinimbang Gréja Masehi Advent Hari Ketujuh. Lambang tumrap jinis pambrontakan marang kayektèn iku dilambangaké déning “Kapernaum.”

Kita badhé nerusaké ing artikel sabanjuré.

“Nalika ana ing Kapernaum, Gusti Yesus mapan ana ing sela-selaning lampahipun tindak-mulhipun, lan kutha punika lajeng kawentar minangka ‘kutha kagunganipun piyambak.’ Kutha punika mapan ing inggiring Seganten Galiléa, lan caket kaliyan tapel watesing ara-ara éndah Gennesaret, menawi boten leres-leres mapan wonten ing ngriku.” *The Desire of Ages*, 252.

“Ing antarané para anaké Allah sing ngakuné dadi umaté Panjenengané, sathithik banget kasabaran kang wis katuduhaké, sapira akèh tembung-tembung pait kang wis kaucapaké, sapira akèh ukuman lan panyalahgunaan kang wis diucapaké marang wong-wong sing ora padha iman karo kita. Akèh wong wis ndeleng wong-wong saka gréja-gréja liyané minangka wong dosa gedhé, nanging Gusti ora ndeleng wong-wong mau mangkono. Wong-wong sing ndeleng mangkono marang para anggota gréja liya, prelu ngasoraké awaké dhéwé ana ing sangisoré tangané Allah kang kuwasa. Wong-wong sing padha dikukum déning wong-wong mau bisa waé mung nampa pepadhang sathithik, mung nduwèni kesempatan lan hak istimewa kang ora akèh. Manawa wong-wong mau nampa pepadhang kaya sing wis ditampa déning akèh para anggota gréja kita, bisa waé anggoné maju luwih adoh banget, lan luwih becik anggoné makili iman marang donya. Bab wong-wong sing gumunggung merga pepadhangé, nanging malah gagal lumaku ing sajroning pepadhang iku, Kristus ngandika, ‘Nanging Aku pitutur marang kowé, Ing dina pangadilan bakal luwih entheng tumrap Tirus lan Sidon katimbang tumrap kowé. Lan kowé, Kapernaum [Seventh-day Adventists, sing wis nampa pepadhang gedhé], sing diluhuraké nganti tekan swarga [ing babagan hak istimewa], bakal diuncalaké mudhun menyang naraka; awit menawa pakaryan-pakaryan

agung sing wis katindakaké ana ing tengahmu mau katindakaké ana ing Sodom, mesthi kutha iku tetep lestari nganti dina iki. Nanging Aku pitutur marang kowé, yèn ing dina pangadilan bakal luwih entheng tumrap tanah Sodom katimbang tumrap kowé.’ Ing wektu iku Gusti Yésus mangsuli lan ngandika, ‘Aku ngluhuraké Paduka, dhuh Rama, Gustining langit lan bumi, awit Paduka wus ndhelikaké prakara-prakara iki saka wong-wong wicaksana lan pinter [miturut pamrayogané dhéwé], lan wus ngandharaké marang bayi-bayi.’”

“Lan sapunika, marga sira wus nindakaké sakèhé pakaryan iki, mangkono pangandikané Pangeran, lan Aku wus ngandika marang sira, miyarsakaké wiwit ésuk banget lan terus ngandika, nanging sira ora gelem ngrungokaké; lan Aku wus nimbali sira, nanging sira ora mangsuli; mulané Aku bakal nindakaké marang omah iki, kang kasebut nganggo asma-Ku, kang dadi kapitadosanira, lan marang panggonan kang wus Dakparingaké marang sira lan para leluhuringira, kaya kang wis Daklakoni marang Shilo. Lan Aku bakal nguncalaké sira saka ing ngarsan-Ku, kaya Aku wus nguncalaké kabèh sedulurira, yaiku sakabèhé turuné Éfraim.”

“Gusti wis ngadegaké ing antarané kita lembaga-lembaga kang wigati banget, lan iku kabèh kudu diatur, dudu kaya lembaga-lembaga kadonyan diatur, nanging manut tatananing Allah. Kabèh iku kudu diatur kanthi mripat kang mung tumuju marang kamulyané, supaya kanthi samubarang cara jiwa-jiwa kang lagi nemoni karusakan bisa kaslametaké. Marang umat Allah paseksèn-paseksèné Roh wis rawuh, nanging akèh wong durung nggatèkaké pamèling, pepènget, lan pitutur.”

“Saiki rungokna iki, hé bangsa kang gemblung lan tanpa pangreten; kang padha nduwé mripat, nanging ora weruh; kang padha nduwé kuping, nanging ora krungu: apa kowé padha ora wedi marang Aku, pangandikané Sang Yéhuwah? apa kowé padha ora gumeter ana ing ngarsaningsun, Aku kang wis netepaké wedhi dadi watesing segara lumantar pranatan langgeng, supaya segara iku ora bisa nglanggaré; lan senajan ombaké nggebrag lan mbrontak, tetep ora bisa ngalahaké; senajan gumuruh, tetep ora bisa nyabrang wates iku? Nanging bangsa iki nduwé ati kang mbrontak lan mbalela; padha mbrontak lan banjur lunga. Uga ora padha kandha ana ing atiné, Ayo saiki padha wedi marang Yéhuwah, Gusti Allah kita, kang maringi udan, yaiku udan wiwitan lan udan pungkasan, ing mangsané; Panjenengané ngreksa kanggo kita minggu-minggu panèn kang wis katetepaké. Pialamu wis nyingkiraké kabèh iki, lan dosa-dosamu wis nahan samubarang kang becik saka kowé.... Wong-wong mau ora ngadili prakara, prakarané bocah yatim, senajan mangkono padha lestari; lan haké wong miskin ora padha adili. Apa Aku ora bakal nekani wong-wong mau marga saka kabèh iki? pangandikané Sang Yéhuwah; apa jiwanyingsun ora bakal males marang bangsa kang kaya mangkéné iki?”

“Apa Gusti bakal kapeksa ngandika, ‘Sira aja ndedonga kanggo bangsa iki, lan aja ngluhurake pamegap lan pandonga kanggo wong-wong mau, lan aja mralambangaké panyuwunan marang Aku: awit Aku ora bakal mireng marang sira?’ ‘Mulané udan deres wis ditahan, lan ora ana udan pungkasan.... Apa wiwit wektu iki sira ora bakal sesambat marang Aku, Rama kawula, Paduka punika Panuntuning mangsa nonom kawula?’”

Review and Herald, August 1, 1893.